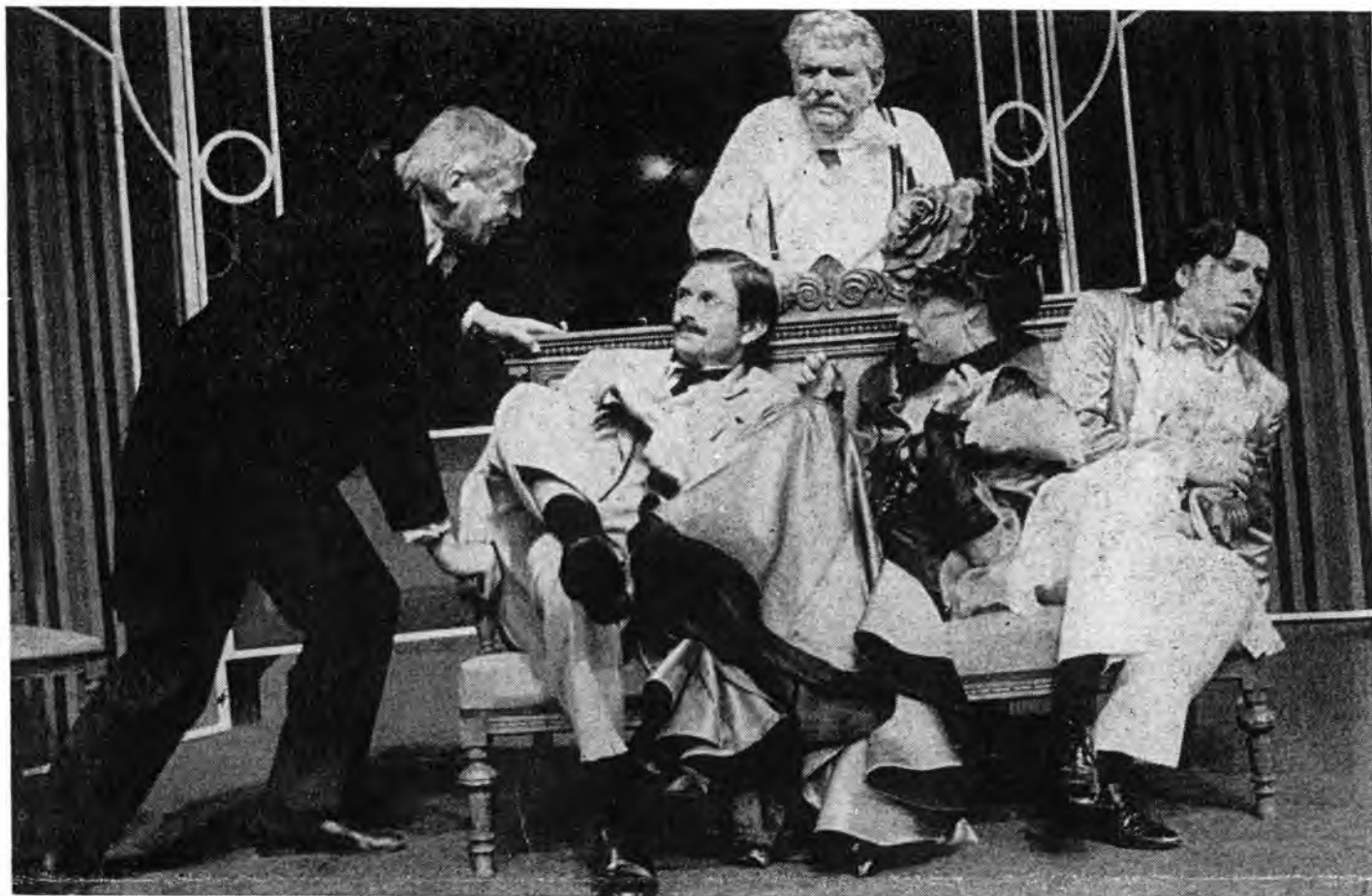

Třetí zvonění "ostríleného" režiséra Oubrama

Inscenace Třetí zvonění poskytuje herecký prostor snad pro celý činoherní soubor.

Foto: Pavel ŠTOLL

Jiří MACAN

První premiérou velké scény Městského divadla v Mostě v sezóně 1997/98 se stala inscenace secesní hudební komedie Václava Štecha Třetí zvonění aneb Pane Sadílek, oni to provedli dokonale. Stejný titul, ovšem v úpravě Miroslava Horníčka s názvem Svatha pod deštníky, uvedla mostecká scéna již v roce 1979.

Autor hry Třetí zvonění Václav Štech (1859-1947) patří k rodu vlastenců, kteří svůj život zasvětili české kultuře, i když výsledky jeho snažení nepatří k nejznámějším. V Praze vydával a redigoval časopisy Máj a Humoristický kalendář, později byl ředitelem Vinohradského divadla, pražské Uranie a od roku 1925 stál v čele Národního divadla v Brně. Napsal řadu divadelních her a i jeho literární činnost se zabývala zejména tehdejšími divadelními životem.

Režie Štechovy komedie

se v Mostě ujal herec Stanislav Oubram, z jehož dílny pochází již trojice úspěšných činoherních pohádek, které byly v minulosti uvedeny na velké scéně. Také s Třetím zvoněním si Oubram poradil navýsost zdařile - Štechův příběh plný brilantních dialogů a zmatečných situací nechal na mosteckém jevišti rozehráti v nádhernou a okouzující komedii se spoustou nárazek. Práce to rozhodně nebyla lehká, a to zejména

vzhledem k množství postav, kterými Štech svou hru opatřil.

Výpravnost Třetího zvonění nepodtrhuje pouze skvělá režie, ale také monumentální scéna, využívající točnu. Ta pochází z dílny nestora mostecké scénografie Miroslava Cygana. Nádhernou, přímo svítivou ukázkou jevištní výtvarné práce jsou i kostýmy, které navrhovala Romana Tůmová.

Inscenace Třetí zvonění

nemá svých hereckých hrdinů. Dokonce ani host z pražského Divadla ABC Ladislav Trojan, který si zahrál titulní roli purkmistra Sadílka, příliš nevyčnívá. Skvělé komediální výkony podali zejména Jakub Dostál (básník Hvězdínský), Martina Randová (paní Kváčková), Jiří Rumpík (obchodník z Vídně Pilz), Andrea Traganová (Erži), Radim Madeja (policejní revizor Kejla), Patrik Jílek (doktor Hudec) či Karel Nonner (holič). Svou premiéru si pak na mosteckém jevišti odbyli noví členové souboru Otto Ondra v roli Kaštyla a Iva Pattersonová, které byla svěřena úloha nevěsty Růženy. Řada herců se v inscenaci blýskla v příjemných, dobově laděných písních i svým hlasovým fondem.

P.S. Za velice dobrý nápad považuji děkovačku. Vedle klasických nástupů na forbinu je totiž využita i točna, na niž Oubram postavil jakési živé obrazy dokreslující celý děj Třetího zvonění.

Václav Štech - Třetí zvonění. Úprava Miloslav Stehlík a Václav Hudeček, režie Stanislav Oubram, dramaturgie Vlastimil Novák, scéna Miroslav Cygan, kostýmy Romana Tůmová, pohybová spolupráce Jaroslava Zimová, hudba Ladislav Simon, texty písní Tomáš Vondrovic a Miloslav Stehlík, hudbu nahrál studiový orchestr Josefa Malypetra. Hrají Ladislav Trojan, Věra Mrázková, Iva Pattersonová, Martina Randová, Patrik Jílek, Jakub Dostál, Otto Ondra, Jiří Rumpík, Andrea Traganová, Radim Madeja, Regina Razovová, František Nedbal, Jarmila Vychodilová, Jaroslava Zimová, Bohuslav Patzelt, Eva Klánová, Kateřina Fixová, Karel Nonner, Ivan Holub, Jiří M. Sieber, Lucie Matoušková, Michal Pešek, Tereza Seidlová a členové umělecko-technického provozu. Premiéra v Městském divadle v Mostě 10. října 1997

Z komedie do komedie

Některá divadla navracejí repertoár tak trochu k meziválečnému měšťanskému pojetí. Pomalu, plíživě začínají na jeviště pronikat operetky a operetní příběhy, lechtivé a košilaté. Ne každá komedie se vyvede, některé jsou ale znamenité. Tak se po nich v dnešním glosáři rozhlédneme.

Vyhrabat téměř zapomenutého Václava Štecha, respektive jeho taškařici Třetí zvonění aneb Pane Sadílek, oni to provedli dokonale! se podařilo dramaturgii Městského divadla v Mostě. V úpravě Miloslava Stehlíka a Václava Hudečka se Stanislav Oubram režijně pokusil vzkřísit rakouskou-uherskou patálii kolem vdavek purkmistrovy dcery Růženy (Iva Pattersonová) a kolem bouřlivého loučení se svobodou ženicha JUDr. Hudce (Patrik Jílek). Všechno se to zauzlí básníkem Hvězdínským (Jakub Dostál), záletnou paničkou Kváčkovou (Martina Randová), tupým obecním ouřadou Kaštylem (Otto Ondra) a chmatákem Pilzem (Jiří Rumplík), prostříhy do vykřičeného hotýlku, do pokoje nevěsty atd. Pramálo ve Třetím zvonění záleží na logice dějů. Pan purkmistr Sadílek (Ladislav Trojan) zůstává stále namydlen a nedoholen, holič (Karel Nonner) je stále opilejší, do toho přicházejí spory se socanskými opozičníky – solicitátorem Taťákem (František Nedbal) a učitelkou s definitivou, Kvasnicovou (Jarmila Vychodilová)... Mostecké »širokouhlé divadlo« zaplnily téměř tři desítky herců v rolích a roličkách. Zpívá se a tančí se, leč návrat je to takový obrozenecky nehumorný. Úsměv vzbuzuje jen ta patina kostrbatého příběhu určeného nejméně náročným divákům, a ještě k tomu jen pamětnické generace.

Podobného štýchu je Topaze Marcela Pagnola v Městském divadle Zlín. I když se překlada-tele a úpravci J. Z. Novák a Ludmila Prousko-

vá pokusili tlumočit dílko u nás méně známého francouzského dramatika jadrně a režisér Karel Semerád se snažil text z roku 1928 aktualizovat o naše současné realie, výsledek je toporný. Příběh o poctivém profesůrkovi Topazem, který se, řekněme dnešním jazykem, jako bílý kůň dostal do podnikatelských kruhů, aby se tu leccemu přiučil a stal se nakonec dravým kapitalistou, protože jinak to nejde, zavání spíše chtěním přízemně pobavit než satiricky šlehat. Režie navíc vyhledává spíše přízemní polohy textu a zaručené rekvizity, které jsou k popukání již samy o sobě, jak se Semerád domnívá. Věřu jen Luděk Randár v titulní roli a Milena Marciliová představující Suzy jsou v této chvíli herci vybavení pro komediální role. Oba táhnou inscenací káru se záblesky opravdových výkonů, narážejí ale do šarží figurek, jež jsou sice pohyblivé, ve skutečnosti však na je-

V Mostu se ve Třetím zvonění všechno točí kolem vdavek. V popředí omdlévající paní Sadílková (Věra Mrázová), Kváčková (Martina Randová), plačící nevěsta (Iva Pattersonová) a závistivá družička (Jaroslava Zimová).

Padoušského podnikatele Castel-Bénaca v Pagnolově zlínském Topazem hraje Dušan Sitek, jeho přítel Rogera Milan Hloušek. Tunelování se učí Suzy, Milena Marciliová.

SNIMKY: IVO TOUFAR

višti bezradné. Z nich nejlepší je staříčká senilní profesor Penicault, probelhávací se svým partem s holemi. Ani on s těmi berličkami však celek podepřít nedokázal.

A tak jedinou krásnou komedií začátku podzimu se může pyšnit Docela velké divadlo Litvínov. Bizetovu Carmen hraje pravidelně i v pražském Divadle v Řeznické. Režisér a dobrá duše nejnovější české stálé scény Jurij Galin převedl slavnou operu do loutkohercecké verze. Základní půdorys zůstal zachován, slavné árie zní v podání světových sólistů a sborů,

ale loutky a jejich vodiči přinášejí do struktury tragédie samozřejmě zcizující prvky humoru s množstvím gagů a výtvarně inscenačních nápadů (loutky, masky a kostýmy Kateřina Ebelová, scéna je jejím společným dílem s režisérem). Výborná litvínovská Carmen sjezdila v létě se svými autory Itálii a zasloužila si to. Je přesně oním nenápadným uměním komedie, jakých si přejeme na našich scénách co nejvíce. Loutkové divadlo nemusí být jenom pro děti. Někdy se na to třestuhodně zapomíná, proto mu věnujeme některý z příštích glosářů.